

ΔΕΝ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΙΑΣΜΟΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ! ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ- ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΟΝ!

Έσφαλμένοι απόψεις αι όποιαί, δυστυχώς, διδάσκονται εις τας ήμέρας μας ακόμη και από Κληρικούς! έν Ιορδάνη γέγονεν».

Τού Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Ε. Βολουδάκη

Ο άγιασμός και τών δύο ήμερών, 5ης και 6ης Ιανουαρίου, είναι ίδιος. Δηλαδή έχει τήν ίδια άγιαστική δύναμη.

Μερικοί, όμως, παρασυρόμενοι από τό γε-

γονός ότι τήν παραμονή τών Θεοφανείων παραλείπεται ή άνάγνωση τής πρώτης μεγάλης Εύχης ισχυρίζονται ότι, ένεκα αυτής τής έλλείψεως, ό άγιασμός τής 6ης Ιανουαρίου

είναι μεγαλύτερας άγιαστικής χάριτος. Οι υποστηρικτές αυτής τής άπόψεως δέν έχουν δικιο, διότι ή παραλειπομένη εύχή δέν είναι άγιαστική αλλά κηρυκτική. Αναλύει θεολο-

γικά τό νόημα τής εορτής χωρίς, όμως, νά περιέχη επίκληση τής άγιαστικής Θ. Χάριτος.

Πραγματική διαφορά άγιαστικής δυνάμεως υπάρχει μεταξύ τού Μεγάλου Άγιασμού και τού Μικρού άγιασμού που τελείται στην άρχή κάθε μηνός.

Η διαφορά άγιαστικής Χάριτος Μικρού και Μεγάλου Άγιασμού δέν είναι ποιοτική αλλά ποσοτική. Δέν διαφέρει ή ποιότητα τής Θ. Χάριτος, ή Όποία είναι ή αυτή πάντοτε άλλα διαφέρει ή ποσότητα. Το ίδιο συμβαίνει και μέ τήν Έρωσήνη. Και οι τρεις βαθμοί τής Έπίσκοπος, Πρεσβύτερος, Διάκονος έχουν λάβει τήν ίδια ποιότητα Θ. Χάριτος άλλα όχι τήν ίδια ποσότητα και γι' αυτό υπάρχει διαφορά στην ένέργεια τών τριών βαθμίδων τής Έρωσήνης. Ο Μέγας Άγιασμός είναι τό σπουδαιότερο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Ποία είναι ή σπουδαιότης τών προφητειών τής Άποκαλύψεως του Ιωάννου;

ΠΡΟΦΗΤΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ

Κάλεσμα Βαπτισματικής Άληθείας

Τού π. Έμμανουήλ Χατζηδάκη, Γ. Α. Αμερικής

Η ακόλουθος όμίλια έγινε κατά τήν επιστροφήν προτεστάντων εις τήν Ορθοδοξίαν και στρέφεται κατά τής άρετικής βαπτισματικής θεολογίας:

"Αυτή ή ήμέρα, ήν έποίησεν ό Κύριος, αγαλλιασώμεθα και εύφρανθώμεν έν αυτή" (Ψαλμ. 117,24).

Αυτή είναι μία ήμέρα χαράς γιά όλους έμάς, που ήρθαμε νά σέ γνωρίσουμε και νά σέ αγαπήσουμε. Από τήν πρώτη κιάλας μέρα που σέ γνώρισα, έσυ περιέργωσα τόν έαυτό σου ως Ορθόδοξο στην καρδιά. Με δάκρυα στά μάτια σου έδειξες ότι θα είχες γίνει επίσημα Ορθόδοξος, αλλά ό χρόνος δέν είχε έρθει μέχρι τή σημερινή ήμέρα, όπου δίνουμε δόξα στον Χριστό τόν Θεό μας γι' αυτό.

Παρά τής καλύτερης προθεσμίας σου και τήν προσωπική σου πεποίθηση και τήν έπιθυμία σου νά ανήκεις στην άληθινή Έκκλησία που ιδρύθηκε από τόν Χριστό, δέν έγινες μέλος τής μέρι αυτή τήν εύλογημένη ήμέρα. Ήταν ή δυσαρδέσειά σου μέ τήν πρώην «έκκλησία» σου που σέ έπεισε άλλα ότι δέν ήταν μέρος τής Μίας, Άγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας, αλλά μία άπομιμήσή τής, άποκομμένη από τή ρωμαϊκή «έκκλησία» που είχε ήδη διακόψει τή κοινωνία τής μέ τήν Έκκλησία, ούσα άρχικώς σχισματική και έπειτα άρετική.

Η έπιθυμία σου δια άποδοχής μέσω του βαπτισμίου δείχνει τήν πεποίθησή σου ότι τό βάπτισμα που έλαβες στην πρώην «έκκλησία» σου δέν ήταν τό άληθινό βάπτισμα, διότι δέν χορηγήθηκε από ένα χειροτονημένο λειτουργό τής Έκκλησίας ούτε σύμφωνα με τήν διατεταμένη μορφή, που τελείται από τήν Έκκλησία, του τριπλού βαπτισματος, δηλαδή μέ τριπλή κατάδυση, και μέ μία λέξη δέν είχε χορηγηθεί έντός τής Μίας, Άγίας, Καθολικής και Αποστολικής Έκκλησίας.

Τό βάπτισμα στό όνομα τής Άγίας Τριάδος είναι τό άληθινό βάπτισμα

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Άγ. Ιωάννου Μαξίμοβιτς: Τά Άγια Θεοφάνεια

Σήμερα ή φύση τών υδάτων καθαγιάζεται. Σήμερα ό Υιός του Θεού βαπτίζεται στα ύδατα του Ιορδάνη, χωρίς νά έχει ανάγκη ό "Ιδιος νά εξανιστεί, αλλά προκειμένου νά εξανιστεί τό άμαρτωλό άνθρωπινο γένος από τόν ρυτίο.

Σήμερα οι ούρανοι άνοιγουν και ή φωνή του Θεού Πατέρα άκούγεται:

«ουτός έστιν ό υιός μου ό αγαπητός». Τό Άγιο Πνεύμα κατέρχεται πάνω στον Σωτήρα του κόσμου, ό Όποιος στέκεται στον Ιορδάνη, νά νά έπιβεβαιώσει ότι πράγματι Αυτός είναι ό ένορακωμένος Υιός του Θεού. Η Άγία Τριάδα εύκρινώς φανερώνεται και άποκαλύπτεται στον κόσμο.

Τό ύδατα του Ιορδάνη καθοσιώνονται και ταυτόχρονα όλα τά ύδατα τής δημιουργίας, ή ίδια ή φύση του ύδατος. Το ύδωρ παρέχει τή δύναμη, γιά νά εξανιστεί όχι μόνο τό σώμα, αλλά και όλόκληρη ή ψυχή του ανθρώπου· νά αναγεννηθεί ό όλος άνθρωπος σέ μία καινή ζωή μέσω του Βαπτισματος.

Μέσω του ύδατος όλόκληρη ή φύση εξανίσεται από τό ύδωρ έξήλθε ό κόσμος· τό ύδωρ διεισθύνει παντού, διαποικίζει τά πετρώματα σέ κάθε μέρος τής γής ζωοποιώντας τά πάντα στη φύση. Χωρίς αυτό ούτε ζώα ούτε φυτά μπορούν νά υπάρξουν.

Τά ύδατα καθαγιάζονται και μέσω αυτών όλόκληρος ό κόσμος, σέ προετοιμασία τής άναγέννησης τής μέλλουσας αιώνιας Βασιλείας του Θεού.

Κάθε χρόνο αυτή τήν ήμέρα ή δόξα του Θεού άποκαλύπτεται, επαναλαμβάνοντας και έπιβεβαιώνοντας ό,τι έπίτελετο κατά τό Βάπτισμα του Χριστού. Ξανά οι ούρανοι άνοιγουν, ξανά τό Άγιο Πνεύμα κατέρχεται. Δέν τό βλέπουμε μέ τά σωματικά μας μάτια, αλλά αισθανόμαστε τήν ένέργειά Του. Κατά τήν τελή του Άγιασμού, τά ύδατα, τά όποια καθαγιάζονται από τό γεγονός τής καθόδου του Άγιου Πνεύματος, μεταμορφώνονται· γίνονται άφθαρτα και διατηρούν τήν ένέργειά τους γιά πολλά χρόνια. Ο καθένας μπορεί νά τό άντιληφθεί

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Η Σιών κατά του Σιωνισμού

Μία έλληνορθόδοξος κριτική έναντίον τής άοράτου δικτατορίας τών Σιωνιστών

Γράφει ό κ. Διόδωρος Ράμμος, Ιστορικός-Αρχαιολόγος 3ον

Νεωτέρα εποχή

Σιωνισμός και Μασονία

"Όπως τό όνειρο του Σιωνισμού νά έμενε πάντα όνειρο, άν στις άρχές του 18ου αιώνα δέν καταφέρναν ό Σιωνιστές νά διεισδώσουν και μέ έκπληκτική έπιτυχία νά ελέγξουν πλήρως τής τεκτονικές στοές τής Δυτικής Ευρώπης. Μέχρι και τόν 17ο αιώνα, οι τεκτονικές στοές ήταν οργανωμένα σωματεία μαστόρων, που άσχολούνταν μέ κατασκευή μνημειωδών κτηρίων. Οι (ελεύθερο)τέκτονες (Freemasons, μασόγοι) είχαν δεχθεί στους κόλπους τους και άρκετούς διανοουμένους, που είχαν δώσει και φιλοσοφική διάσταση στις στοές.

Κάπου στον άρχές του 18ου αιώνα διεισδύσαν μαζικά οι Σιωνιστές στις μασονικές στοές και σέ σύντομο χρονικό διάστημα τής μετέτρεψαν σέ έβραϊκές – καπιταλιστικές οργανώσεις, οι όποιες άρχισαν νά εργάζονται πυρετωδώς γιά τό δημιουργία τής αυτόκρατορίας. Τά πάντα, όμως, γίνονταν μουσικά, κρυφά, μέ διάφορα φιλοσοφικά ή κοινωνικά προσιτεία. Οι μασόγοι, από έδώ και πέρα, θα ήταν οι άόρατοι στρατιώτες τής εκκολληττόμενης αυτοκρατορίας και οι μασονικές στοές οι ναοί του καπιταλισμού και τής ταλμουδικής θρησκείας.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

ΔΕΝ ΤΑΥΤΙΖΕΤΑΙ ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΙΑΣΜΟΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ!

ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ- ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΟΝ!

Έσφαλμένοι απόψεις αι όποιαί, δυστυχώς, διδάσκονται εις τας ήμέρας μας ακόμη και από Κληρικούς! έν Ιορδάνη γέγονεν».

Τού Πρωτοπρεσβυτέρου Βασιλείου Ε. Βολουδάκη

Ο άγιασμός και τών δύο ήμερών, 5ης και 6ης Ιανουαρίου, είναι ίδιος. Δηλαδή έχει τήν ίδια άγιαστική δύναμη.

Μερικοί, όμως, παρασυρόμενοι από τό γε-

γονός ότι τήν παραμονή τών Θεοφανείων παραλείπεται ή άνάγνωση τής πρώτης μεγάλης Εύχης ισχυρίζονται ότι, ένεκα αυτής τής έλλείψεως, ό άγιασμός τής 6ης Ιανουαρίου

είναι μεγαλύτερας άγιαστικής χάριτος. Οι υποστηρικτές αυτής τής άπόψεως δέν έχουν δικιο, διότι ή παραλειπομένη εύχή δέν είναι άγιαστική αλλά κηρυκτική. Αναλύει θεολο-

γικά τό νόημα τής εορτής χωρίς, όμως, νά περιέχη επίκληση τής άγιαστικής Θ. Χάριτος.

Πραγματική διαφορά άγιαστικής δυνάμεως υπάρχει μεταξύ τού Μεγάλου Άγιασμού και τού Μικρού άγιασμού που τελείται στην άρχή κάθε μηνός.

Η διαφορά άγιαστικής Χάριτος Μικρού και Μεγάλου Άγιασμού δέν είναι ποιοτική αλλά ποσοτική. Δέν διαφέρει ή ποιότητα τής Θ. Χάριτος, ή Όποία είναι ή αυτή πάντοτε άλλα διαφέρει ή ποσότητα. Το ίδιο συμβαίνει και μέ τήν Έρωσήνη. Και οι τρεις βαθμοί τής Έπίσκοπος, Πρεσβύτερος, Διάκονος έχουν λάβει τήν ίδια ποιότητα Θ. Χάριτος άλλα όχι τήν ίδια ποσότητα και γι' αυτό υπάρχει διαφορά στην ένέργεια τών τριών βαθμίδων τής Έρωσήνης. Ο Μέγας Άγιασμός είναι τό σπουδαιότερο

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

ΤΑ ΑΓΙΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Τήν 6ην Ιανουαρίου ή Έκκλησία μας εορτάζει τά Άγια Θεοφάνεια του Κυριου ημών Ιησού Χριστου. Άνοτερω εικόν εκ της Γ. Μ. Φιλοθέου, Άγ. Όμορ.

Τό «ξανθόν γένος» άλλοτε ταυτίζεται μέ τούς Ρώσους και άλλοτε μέ τούς Γερμανούς. Η «κόκκινη μηλιά» ταυτίζεται από κάποιους ακόμη και μέ τήν Μέκκαν, ενώ ή τουρκική παραλλαγή τής ιστορίας ως «κόκκινο μίλο» αναφέρεται εις τήν κραταιάν κυριαρχίαν του Ίσλαμ επί όνομαστών χριστιανικών πόλεων.

Τό έτος 2016 άπρηχόλησαν ζωηρώς αί προφητεία. Εις διάφορους έφημερίδας, περιοδικά και έντυπα σχεδόν εις καθημερινή βραση έδημοσιεύσαν προφητεία παλαιά και νέα, χρησιμο προερχόμενοι από διάφορους θρησκείας και πολιτισμούς και σωρεία διά «τά μέλλοντα συμβαίνει». Μάλιστα πολλά από τά έντυπα έδωσαν δωρεάν βιβλία μέ προφητείας -ει δυνατόν- όσων γερότων τής Ορθοδοξίας που προσφάτως διεκρηγόθη ή άναμφισβήτητος αγιότης των. Δέν έλειψαν ωστόσο και δημοσιεύσεις που άπειρήθεν εις άνώριστους, φερομένουσ ως «προφητάς» ή «προφήτωση» άγνώστου θρησκείματος και ένα νέον παγκόσμιον πόλεμον. Διαπί τόσων ένδιαφέρον;

Μία πρόχειρος άπάντησις, ή όποία πολλάκις όντως άληθεύει, είναι ότι έπιχειρήσει έμπορική έκμετάλλευσις Αγίων, τούς όποιους εύλαβούνται οι πιστοί ή ή έζωσις τής φαντασίας και τής περιέργειας. Ύατός, τό ζήτημα είναι περισσότερο περίτλοκο. Έπειδή οι πωλήσεις αυτών δέν άφορούν μόνον εις εύσεβείς άνθρωπος (θα λέγαμε μάλλον ότι οι εύσεβείς είναι και ιδιαίτερος προσκετική εις αυτά τά ζήτηματα), δέν πρόκειται μόνον διά τήν χειραγωγήση του θρησκευτικού συναισθήματος, αλλά πολύ περισσότερο και διά τήν άγωνίαν που καλλιεργούν οι περιστάσεις. Η βαρεία οικονομική κρίσις τής πατρίδος μας, ή όποία εύρσκαται εις τό τρίτον -και μάλιστα τριπλούν- μνημόνιον και διανύει τόν έβδομον χρόνον από τό πέσοι που περιήλθεν εις αυτήν τήν κατάσταση, έχει εξαθλιώσει ένα τμήμα τής κοινωνίας, τό όποιον άναζητεί μία «μαγκής» προελαστικής έλπίδας. Παράλληλως έπειθεί όλα τά έθνικά μας ζήτηματα είναι άνοκία (ή Τουρκία άμφισβήτη τήν έλληνικήν κυριότητα τών νήσων και τής Θράκης, ή Κύπρος άναζητεί λύσιν υπό τήν άπείλην προαρτήσεως τών κατοχυρωμένων εις τήν Τουρκία, ή Άλβανία άρχισαν νά ένεργη διεκδικήσεις, άλλα και νά καταφέρεται κατά τής έλληνικής μενονήτως τής Β. Ηπειρου κ.ά.) ακόμη και οι πώ ψυχραιμιο άρχισουν και άνησυχούν καθώς οι διενδείς εξέλιξεις και άλλαγαί (έκλογαί εις Άμερικήν και Εύρωπην, πόλεμος εις Συρία, μεταναστευτικόν κ.λπ.) καλλιεργούν ίνα άβεβαιότητα διά τό άμεσον μέλλον και άναζητούν και αυτό διέξοδον. Εις όλα αυτά ήλθε νά προστεθή και ή δήλωσις τής Βασιλείας τής Άγγλιας προς τόν Πατριάρχην Μόσχας πρό

μηνός ότι έπίκειται ό Γ΄ Παγκόσμιος Πόλεμος! Τήν περιδον που διηγύσαμεν ή Έκκλησία μας ήτοίμασε διά τήν μεγάλην εορτήν τής του Κυριου Ιησου Χριστου Ένανθρωπήσεως. Η προετοιμασία αυτή όχι μόνον, μάς ειρηνεύει και καταπαύει τας άγωνίας, άλλα δίνει τό βάθος τής άληθούς προφητικής διαστάσεως, δηλαδή τί σημαίνει προφητεία διά τήν Έκκλησίαν.

Καί άρχός ή ίδια ή τεσσαρακονθήμερος νηστεία άποτελεί «προφητεία», καθώς είναι εικόνα τής μελλούσης βασιλείας, όπου ή βρώσις και ή πόσις θα καταργηθούν (πλήν τής «βρώσεως» του ΙΧΘΥΟΣ), ενώ ταυτοχρόνως μάς ύθεί εις τό νά πενάσωμεν και νά διψώσωμεν διά τήν άνέγερσιν τής πραγματικής έλπίδος και όχι τών φρούδιων που παρέχουν οι κάθε λογής χρημολόγοι. Παράλληλος ό Δεκέμβριος διά τήν Έκκλησίαν άποτελεί μήνα κατά τόν όποιον εορτάζομεν Δικαίους τής Παλαιάς Διαθήκης (Ναούμ, Αββακούμ, Σοφονίας, Άννα, Αγγαίος, Δανιήλ), εις τούς όποιους ή Έκκλησία άνεγύρισε τήν άληθή προφητικήν ιδιότητα. Ο Δεκέμβριος καταλήγει τήν παραμονήν τής εορτής των Χριστογενών εις τήν προφητικήν κορύφωσιν μέ τήν παρθένον όκτω άναγνωσμάτων που προφητεύουν τήν έλευσιν του Μεσσιου. Μάς διδάσκει λοιπόν ή Έκκλησία ότι ή προφητεία έχει σκοπόν τής τό πρόσωπον του Κυριου. Εις τήν πορείαν αυτήν προς τό μυστήριον τής Σαρκώσεως του Θεου και Λόγου ωρίσθησαν και δύο «προφητικά» Κυριακά. (Εις τήν Δύ-

Τό παράδειγμα του Ιωάννου πρέπει νά θυμούνται συχνά και οι σημερινοί κληρικοί, οι όποιοι άναπτύσσουν ποιμαντικό έργο, άλλα συχνά τό θεμελιώνουν στό δικό τους πρόσωπο και όχι στό Χριστό. Γ΄ αυτό και έγκλωβίζουν τούς καταπροαιρέτους στό δικό τους χώρο, άφαιρώντας τούς κάθε δυνατότητα έπιλογής.

Οι χριστιανοί δέν πρέπει νά έμπιστεύονται ιδιόρρυθμους και ιδιοτελείς κληρικούς, άλλα τό Χριστό, ό όποιος γιά τή σωτηρία τους έυσε τό αίμα του πάνω στό σταυρό. Συγχρόνως νά παρκινούν και άλλους νά άκολουθήσουν τό δρόμο που ύπέδειξε ό Χριστός, μιμούμενοι τόν άπόστολο Ανδρέα τόν Πρωτόκλητο, ό όποιος ήλπισε στον άδελφό του Πέτρο γιά τόν αναμενόμενο Μεσσία. Πάντα βέλπει μέ ευγένεια, διάκριση, σεβασμό τής έλευθερίας τους, άλλα και άγνό ένδιαφέρον. Η ιεραποστολική πράξη δέν πρέπει νά επιβάλλεται στους άλλους ούτε νά μεθοδεύεται μέ ύποκριτικούς τρόπους. Πρέπει νά είναι άνοιχτή και φανερή. Και προπαντός αυτός που εργάζεται ιεραποστολικά πρέπει νά είναι φωτεινό παράδειγμα, γιά νά είναι πειστικός και άποτελεσματικός.

Η καλύτερη ιεραποστολή είναι τό παράδειγμα. Όταν οι άνθρωποι βλέπουν καθαρές προθέσεις, άνδιτέλεια και κυρίως έμπρακτη αγάπη, έχομε λαμπρά άποτελέσματα. Όμως τό παράδειγμα αυτό δέν είναι σύνθηρη. Λίγοι κληρικοί και λιγότεροι μεγαλόχροιοι φωτίζουν τόν όπλο λαό και άποτελούν τήν έρχατη έλπίδα. Δυστυχώς οι περισσότεροι κληρικοί και ίδιοι οι έπισκοπικοί νομίμως οι ποιμνιόντες τό λαό του Θεού μέ τά κενά ρητορικά λόγια, μέ τής λαμπρές ιεραπικές στοές, μέ τό κοσμικό φρόνημα και τό άριστοκρατικό ήθος. Αφημονούν όμως ότι ό λόγος τους δέν είναι άξιόπιστος και οι ανεκπλήρωτες ύποσχέσεις προκαλούν και σκανδαλίζουν.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και μέ πολλούς μοναχούς που δραστηριοποιούνται έκτός μοναχικής μάνδρας. Εμφανίζονται ως άνθρωποι άφοσιωμένοι στό Θεό, μέ άκτημοσύνη, υπακοή και παρθενία. Στην πραγματικότητα μόνο τήν τελευταία έχουν. Τά χρήματα δέν τούς λείπουν -μερικοί ιερομόναχοι είναι έμισθοί έφημεριοί- και ή υπακοή ήνται άντιστροφή, αφού οι γέροντες τους κάνουν ό,τι εκείνοι τους ζητούν, προκειμένου οι ύποτακτικοί τους νά εργασθούν ιεραποστολικά. Προκαίνε, όταν λείπουν οι βασικές μοναχικές άρετές δέν ύπάρχει τό φωτεινό παράδειγμα, παρά τά έπραπειτικά λόγια, που άκούουν στην άρχή τής ιεραποστολικής τους δραστηριότητας.

Ο ιεραποστολικός ζήλος θέλει συνεχή τροφοδοσία, γιά νά συμβάλει στην έπιτυχία του έργου τής Έκκλησίας. Υπάρχει πάντα ό κίνδυνος νά γίνει μία νυχτελική συνθησία, που θα μοιάζει μέ άκαρπο δέντρο που πρέπει νά κοπεί, γιά νά μη άχρηστεύει τόν τόπο.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΟΣ Θ΄ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Περί άποφυγής τής τεκνογονίας

Τού κ. Ηλία Σουτζίδα, θεολόγου εκπαιδευτικού

5ον.-Τελευταίον

Η "πελατιακή" ωστόσο συμπεριφορά και αντίληψη, προσέγγιση και αντιμετώπιση τών πιστών του τύπου "τό πέλγας έχει πάντα δικιο" και θα πρέπει νά μείνει ικανοποιημένα προκειμένου νά μη διασραστήθει και τόν χάσσουμε ή νά τό θέσουμε λίγο πιο "έκκλησιαστικά", νά μη απομακρυνθεί άποηγετιμενός από τήν Έκκλησία και άφιστάμενος καταστεί ψυχρός και άπολεισει τή Σωτηρία[70] του, άποτελεί έκ δεξιών πειρασμό εκ του πονηρού και συνιστά άκρα έκκοσμίκευση και πλάνη. Η πρόφασις, ότι ή προσορμινή, ή πόρροστική και συνιστά καταπάτηση του Θεου Θελήματος,

ζωής", μέ συμμετοχή στο Ποτήριό τής Ζωής, στο Μυστήριο των Μυστηρίων, τήν Θεία Ευχαριστία, καλλιέργησις άμφοτέρων, Πνευματική και πνευματικά τέκνα, τήν ψευδαίσθηση του πνευματικού άγώνος και τής πνευματικής πρόοδου που καθιστά τόν άνθρωπο χλιαρό[71] και "άνάπνοο" πνευματικά ένώπιον του Θεού και κατά συνέπεια άπορριπτό. Οι Πνευματικοί πατέρες όφείλουν κι έχουν πνευματικό καθήκον νά αντιμετώπιζούν τούς πιστούς ως μεμλητικούς Ουρανοπολίτες και Κληρονόμους τής Βασιλείας του Θεού που άγωνίζονται νά εξασφαλίσουν Χάρτι Θεού τήν έπίτευξη του καθ'όμοιον, τήν Θέωση δηλ., και όχι ως "πελάτες" που άνά Πάσα στιγμή μπορεί νά δυσαναχητήσουν και νά φύγουν, άποχωρήντας όριστικά και διασραστήμενοι.

Είναι τελείως διαφορετικό νά εφαρμόζεται ή Έκκλησιαστική Οικονομία γιά εξαίρετικές περιπτώ-

σεις, ως προσωρινή παρέκκλιση από τήν Ακρίβεια τής Έκκλησίας, γιά παράδειγμα στό θέμα τής Νηστείας, όταν πρόέχουν λόγοι υγείας καθώς και τήν προσορμινή τών πνευματικών έπιπιμιών άναλόγως τής μετάνοιας και τής προσωπικής ιδιοσυγκρασίας[73] τών πιστών και παντελώς άλλο πράγμα, νά καθιερώσωμε μέ προσήχημα τό "κατ' Οικονομίαν", τήν άμαρτία, ως μία παγωμένη κατάσταση και νά έχομε τό θράσος έπειτα νά τήν άποκαλούμε και νά τήν άποδεχόμεσθε Βλασφημίες ως "πνευματική ζωή". Η Αλήθεια προσφέρεται και παραμένει άνόθευτη όποιος βούλεται, άκολουθεί συμμορφόμενος και βιωόμενος τήν Αλήθεια, χωρίς νά έπιζητεί τήν προσορμινή Της στό δικό του μέτρο και σταθμό· σέ διαφορετική περίπτωση ή Έκκλησία σέβεται τήν έλευθερία του ανθρώπου και προσευχόμενη έμπόνως θλίβεται μέν γιά τήν άποστασία του, παρόλα αυτά δέν μπορεί νά μεταβάλει

και νά παύσει νά όρθοτομεί τήν Αλήθεια Της, έπειδή τότε θα παύσει και νά είναι Έκκλησία και θα καταπνίσει ένα "σωματείο", ένας συνθητικός και τήν προσορμινή τών πνευματικών έπιπιμιών άναλόγως τής μετάνοιας και τής προσωπικής ιδιοσυγκρασίας[73] τών πιστών και παντελώς άλλο πράγμα, νά καθιερώσωμε μέ προσήχημα τό "κατ' Οικονομίαν", τήν άμαρτία, ως μία παγωμένη κατάσταση και νά έχομε τό θράσος έπειτα νά τήν άποκαλούμε και νά τήν άποδεχόμεσθε Βλασφημίες ως "πνευματική ζωή". Η Αλήθεια προσφέρεται και παραμένει άνόθευτη όποιος βούλεται, άκολουθεί συμμορφόμενος και βιωόμενος τήν Αλήθεια, χωρίς νά έπιζητεί τήν προσορμινή Της στό δικό του μέτρο και σταθμό· σέ διαφορετική περίπτωση ή Έκκλησία σέβεται τήν έλευθερία του ανθρώπου και προσευχόμενη έμπόνως θλίβεται μέν γιά τήν άποστασία του, παρόλα αυτά δέν μπορεί νά μεταβάλει

των όρέξεων, έπιθυμιών και διαθέσεων έκάστου τών πιστών; Φυσικά και όχι και αυτό έπείδει άκριβώς άφενός θά δημιουργούνταν τό προηγουμένο μίος ασυούτης κατάστασις και άφ'έτερου έπείδει όλα μπορούν μέ άνάλογη προσπάθεια νά εφαρμοστούν από όλους άνεξαίρετως.

Τό θέμα δέν είναι τό τί θέλωμε έμέις, άλλα ποιά είναι τό Θέλωμα του Θεού και τί τπραγματικά έπιζητεί Εκείνος από έμάς κι έφόσον τό θέλει ο "Ιδιος άρα και όλοι μας έχουμε τή δυνατότητα νά τό εφαρμόσωμε, άρκει μόνον νά τό θελήσωμε και νά άποφασίσουμε νά συμμορφώσωμε προς τό Πανάγιο Θέλωμα Του. Τό άναμφισβήτητο γεγονός, ότι ή συντριπτική πλειοψηφία των νόμιμων εκκλησιαστικά ζευγαριών, έξασσει συστηματικά και μέ ποικίλες προφάσεις —που τώρα μέ τήν οικονομική κρίση όλοένα και αύξάνονται και άποκτούν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2ην ΣΕΛ.

ΠΡΟΦΗΤΑΙ ΚΑΙ ΨΕΥΔΟΠΡΟΦΗΤΑΙ ΠΑΡΑΠΛΑΝΟΥΝ ΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σιν δυστυχώς έχαθη η νηστεία, διετρήθησαν όμως έως της σήμερον τέσσαρες παρόμοια Κυριακιά). Κατά την πρώτην εορτάζοντες τους Προπάτορας, δηλαδή τους κατά σάρκα προγόνους του Κυρίου, και κατά την δευτέραν τους «πάντων των απ’ αιώνος Θεω ευαρεστησάντων... όροιους και τών Προφητών και τών Προφητών». Οι Προπάτορες λαμβάνουν από τών Θεών την επαγγελίαν και φέρουν αυτήν εις πραγμάτωσιν, ενώ παραλλήλως οι προφῆται ἀναγγέλλουν την επαγγελίαν αυτήν και προμηνούν την πραγμάτωσίν της.

Αναγινώσκουμε χαρακτηριστικά εις τούς στίχους του συναξαρίου: «Δέσασθαι χαράν οι πάλοι Προπάτορες, βλεπόντες ἐγγίζοντα Χριστόν Μεσσίαν... Διά κλίμακος Ιακώβ, τῆς Παρθένου, πρὸς γῆν Θεόν χωροῦντα πρὶν τὸσοῦ βλεῖται... Ἰεσοσι τίκτε, πικτέω και σὸν γένος, ἔως ἀπ’ αὐτοῦ Πλάσι Θεὸς τεθῆι μέγας». Ἡ ἐσπίσις ἐπομείων τῶν Προφῆτας ἀφορᾷ εἰς τὸ πρόσπων τοῦ Θεανθρώπου και ὄχι γενικῶς και ἀόριστως εἰς τὴν μελλοντολογίαν. Ἐπομείνως, ἔφροσν τὸ ζῆσιούμενον εἶναι ἡ εἰρήνη, ἐσωτερική και ἐξωτερική, αὐτὴ δὲν θά ἐπέλθῃ με τὸ νὰ ἐξαντήλησθ ὁ ἀνθρώπος τὴν περιεργείαν του ἐξετάζων τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν, ἀλλὰ με τὴν συνάντησιν και ταύτισιν με τὸν «ἀρχοντα τῆς εἰρήνης».

Οἱ μετὰ Χριστόν Προφῆται

Ἄν λοιπὸν ἡ προφητεία ἀφορᾷ εἰς τὸν Κύριον, τότε μετὰ τὴν παρουσίαν του Κυρίου ἐπὶ γῆς παύει ἡ προφητεία; Εἰς τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ περιλαμβάνεται και τὸ προφητικόν, τὸ ὅπιον δὲν δύναται να καταργηθῆ, ὅπως δὲν δύναται να καταργηθῆ και κάθε ἄλλο χάρισμα τοῦ Θεοῦ. «Ἦθῃ εἰς τὰς ἐπιστολάς του Ἀποστόλου Παύλου πληροφορομῆθα περὶ προφητῶν εἰς τὰς πρώτας χριστιανικὰς κοινότητες. Βεβαίως τὸ χάρισμα αὐτὸ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἔρμηνευσιν τῶν Γραφῶν και τὴν οικοδομὴν τῆς Ἐκκλησίας και ὄχι διά να λέγουν τὴν «μοῖραν» Ὡστόσο, ἡ πρόβρασις και πρόρρησις παραμένουν ἐνεργαί εἰς τὸ Σῶμα του Χριστοῦ μετὰ τὴν ἀπάντισε διάκρισιν και ἐπιλεκτικῶς δοσαμένα. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως, τὸ τελευταίον κατά σειρὰν τῆς Καινῆς Διαθήκης. Τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐτάχθη ἐκεῖ, ὅπως και τὸ βιβλίον του προφήτου Δαηλῆ ἐτάχθη τελευταίον εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην, διότι εἶναι και τὰ δύο γεμῆτα με ἀποκαλυπτικὰς εἰκόνας ποῦ ἀφοροῦσι εἰς τὰ ἐσχάτα. Ἀμφότερα ὅμως ἐγράφησαν πρωτιστως διά τὴν παράκλησιν τῶν πιστῶν, οἱ ὅποιοι ἦσαν θύματα διωγμῶν. Κατ’ ἐπέκτασιν ἀναφέρονται εἰς τούς πιστούς κάθε ἐπισχῆς, οἱ ὅποιοι εὐρίσκονται εἰς περιόδον θλίψεων, ὅταν αἱ **πολιτικά ἐξουσία του κόσμου ἀντιπоставοῦν εἰς τὴν βασιλείαν του Θεοῦ**. Τὰ βιβλία αὐτὰ ἐπιθυμοῦν να παρηγορήσουν με τὴν βεβαίαν ἐλπίδα ὅτι θὰ κατοχυρῶσθ ὁ τῶν ὀλων βασιλεύς, ὁ βασιλεύς τῆς δόξης Κύριος. Παρὰ τὸ σαφὲς αὐτὸ μῆνυμα ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ἐνέταξε ἀναγνώσματα εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως εἰς τὸν λειτουργικὸν τῆς κύκλον, ἐνὺ προτίμησιν διά τὴν ἀναφορὰν τῆς εἰς τὰ ἐσχάτα τὴν παραβολὴν τῆς Κρισεως. Ἔτσι σπταίρον ἀπεικονίσαι σκηνῶν τῆς Ἀποκαλύψεως εἰς τοιογραφίαις ἡ φορητὰς εἰκόνας, ἐνῶ ἀπὸ ὀλόκληρον τὴν βυζαντινὴν περίοδον διαθέτομεν ἰκανὰς εἰς ἐρμηνευτικὰ ὑπόμνηματα εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, τοῦ Ἀρεθὰ Καισαρείας, τοῦ Ἀνδρέου Καισαρείας και τοῦ Οἰκουμένου του Σχολαστικῦ.

Ἐπομένως ἡ Ἐκκλησία ἤτο ἀνεκὸμην πολὺ ἐπιφυλακτικῆ εἰς τὸ ζήτημα τῆς προφητείας, λόγω τῆς ροπῆς τῶν ἀνθρώπων πρὸς τὴν μελλοντολογίαν και χρησιμολογιαν και πᾶντο ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι ἡ προφητεία εἶναι Χριστοκεντρική. Χαρακτηριστικά εἶναι τὰ παραδείγματα αὐτὸν τὴν Παλαιὰν Διαθήκην ἀλλὰ και τὰς Πράξεις τῶν Ἀποστόλων, ὅπου Προφῆται ἡ Ἀπόστολοι πατάσσουν «ψευδοπροφήτας», διά τὸν ὅπιον λαλοῦν ἀκάθαρτα ἵασηματα.

Ἴσλαμ και Χριστιανική χρησιμολογία

Ἐνῶ καθ’ ὀλην τὴν πορείαν τῆς Βυζαντινῆς Αυτοκρατορίας ἐνδοθισιακὰ κινήματα ποῦ ἀσχολοῦνται με τὰς προφητείας ἔχουν περιορισμοὺν ἐμβέβαιαν, κατά τὰ τελευταία ἐπὶ τῆς υπερχρονῶν αυτοκρατορίας γίνονται πολλα κηρύγματα δια τὴν συντέλειαν του κόσμου, τὰ

ὄποια, ὅπως μᾶς πληροφοροῦν ἱστορικοί, δὲν ἐβοήθησαν, ἀλλὰ ἐβλάπων. Τὰ κηρύγματα αὐτὰ ἐνέτειναν τὸ κλίμα ἀπασιροδορίας και ἀγωνίας ἀποδυομεινῶντα τὴν θέλησιν του λαοῦ νὰ ἀνισταθῆ εἰς τὸ προελαῖον Ἴσλαμ. Ἡ πῆσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ὄχι μόνον ἐσπέρησε τὸν ἀπασιούμεον κεντρικὸν ἔλεγχον και τὴν συνοχὴν τῆς θεολογικῆς παραγωγῆς, ἀλλὰ ἐβασεν ἀμελετικά τὸ ἐρώτημα: Πῶς και διατ’ ἐπέτρηεν ὁ Θεὸς τὴν ἐκπάρτησιν του Ἴσλαμ; Ἡ ἀπάντησις εἰς αὐτὸ παρηγάγε μίαν ἐκτενῆ χρησιμοποιολογικὴν ἀντιπολιτικὴν γραμματείαν.

Ἡ γραμματεία αὐτὴ διαβλέπει εἰς τὴν κυριαρχίαν του Ἴσλαμ χαρακτηριστικά, τὰ ὅποια κατέγειν ἔως τότε μόνον ὁ χριστιανισμὸς. Δὲν εἶναι μόνον ἡ σχεδὸν παγκόσμιος - δια τὰ δεδομένα τῆς ἐποχῆς- κυριαρχία του Ἴσλαμ, ἀλλὰ και διάφοροι ὁμοιοτήτες: «...ὡς ἡμεῖς ἀναφέρομεν ἀπὸ Ἀβραὰμ ἔως Χριστοῦ (βλ. ἐυαγγελική περιποτῆ τῆς Κυριακῆς πρὸ Χριστοῦ Γεννήσεως) αὐταί ἀρχίζοντο ἀπὸ τῶν ζωντανῶν και πᾶν τῶν ὄχι ἀποθαβένους...», ἀναφέρει ἕνα ὑπόμνημα τῆς Ἀποκαλύψεως ἀνωστου συγγραφέως τοῦ 17ου αἰώνου. Εἰς ἄλλο πόνημα ἀναφέρεται ὅτι «καθὼς ὁ Χριστὸς εἶχε τοὺς ἀποστόλους ἔκαμε και μιὰμῆς ἡμῆμῆδες δῶδεκα». Ἀομοιότητες αὐταὶ ὀδηγήγησαν εἰς ἐπανερμηνείαν παλιότερων προφητειῶν. Ὡστόσο, ἡ ἐπανεξέτασις αὐτῶν, οἱ ὅποια ἐρμηνεύοντο ἐντός νέων χρηρομολογιῶν κειμένων, βρῆθη προβλημάτων:

Τὸ «ἐξανθὸν γένος» ἄλλοτε ταυτίζεται με τούς Ρῶσους και ἄλλοτε με τούς Γερμανούς. Ἡ «κόκκινη μιλιὰ» ταυτίζεται ἀπὸ κάποιους ἐκείνης τῆς περιόδου ἀκόμη και με τὴν Μέκκα, ἐνῶ ἡ τουρκική παραλληλὴ τῆς ἱστορίας ὡς «κόκκινον μῆλον» ἀναφέρεται εἰς τὴν κραταιὰν κυριαρχίαν του Ἴσλαμ εἰς ὀνομαστῶν χριστιανικῶν πόλεων. Κάποιοι ἐπίσης ἐταῦσαν τὸν Ἄγιον Κοσμάν τὸν Αἰτωλῶν με τὸν προφητὴν Ἠλίαν ἢ τὸν Ἐνῶχ. Ὁ Μωαμέθ ἄλλοτε εἶναι ὁ ψευδοπροφήτης, ἄλλοτε ὁ Ἀντίχριστος και ἄλλοτε τὸ ὄνομα του δίδει τὸν ἀριθμὸν του σφραγισματος 666. Πολλὰ ἄλλα κείμενα ταυτίζον τὸν Μωαμέθ με τὸ θηρίον ἢ τὸν Πάππα με τὸ θηρίον. Οἱ Ὦω και Μαγῶν δὲ ἄλλους εἶναι οἱ Τούρκοι και οἱ Σαρακηνοί, δὲ ἄλλους ὁ Μωαμέθ και οἱ Παπάροι, τὸ Ἴσλαμ και οἱ ὀπαδοὶ του κ.κ. Ἄς σημειωθῆθ ὅτι ὁ Λούθροσ, τὸ ὀποῖοι τὰ 500 ἐπὶ ἐτοιμίζονταν να συνορατοῦσων Παπτικοὶ και Προτεστάντες (μαζὶ και ἐκτρώσωται τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας) ταυτίζει τὸ Ἴσλαμ και τὸν Πάπα με τὸν Ἀντίχριστον, ἐνῶ εἰς ἄλλο ὑπομνημαστικὸν του ἐργὸν ἀναφέρει ὅτι ὁ Ὦω εἶναι τὸ Ἴσλαμ και ὁ Μαγῶν ὁ Πάπας!

Σημερινὴ κατάστασις

Μετὰ τὴν σχετικῶς πρόσφατον ἀνοικαπτάσῃν του Ὁσίου Παϊσίου του Ἀγιορείτου και του Ἄγ. Πορφυρίου του Κασοκαλυβίτου δυστυχῶς ἐδόθη ἐμφρασις ἀπὸ μερικὸς κύκλους μονομερῶς εἰς τὰς προρρησίας των. Βεβαίως δὲν ἀμφισβητεῖ κανεὶς τὰ ὀσα ἐπιτῶν (ἐκτός και ἂν ἀποδείχθῆθ ὅτι ἔχουν παρερσφρήσει κάποια νόθα λόγια) ὅμως πρέπει να τίθεται εἰς κρίσιν ἡ ἐρμηνεία τῶν προρρησιακῶν τῶν Ἁγίων, τὴν ὀποῖαν τὴν κᾶνον μὴ ἀγιουνομικῶν ἀνθρώπων. Τὸ ἰδιὸν ἰσχύει και διά τὰς προφητείας του Ἄγ. Κοσμά του Αἰτωλοῦ και ἐκείνας του Ἄγ. Ἀνδρέου τὸν διὰ Χριστόν σαοῦ και κάθε ἄλλη προφητεία. Θὰ πρέπει να διδοχάμῃται εἰς τὴν ἱστορίαν ὅτι και ἡ ἐρμηνεία εἶναι χῆρισμα ὀπως ἀκριβῶς και τὸ προορατικὸν και ὀτι πολλοὶς δίδονται ἄκριτο ἐρμηνείαι παντελῶς ἀστοχῶ, ἐπιθέτῃ γίνονται ταυτίσεις με γωνίματα τὰ μᾶς ἐμββάλει ὁ νοῦς μας και ὄχι τὶ λέγουν οἱ Ἅγιοι. Ἐπομένως ἡ τᾶσις ἀναλήψεως προφητειῶν δὲν εἶναι δέγμα εὐσεβείας και μάλιστα κινδυνεῖται νὰ ὀδηγηθῶσιν τούς πιστούς εἰς τε πέσοιν θύματα ἐπιπείδων εἰτε να σφραφῶν πρὸς ἐνδοθισιακὰς αἰρετικὰς ὀμάδας, οἱ ὀποιαὶ δίδουν ὀλόκληρον τὴν προσοχὴν των εἰς τὰς προφητείας.

Χειρότερον ἀπὸ αὐτὰ εἶναι ὀτι ἀποπροσανατολίζον τὸ πῆλρωμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἀημοονοῦμεν εἰς **ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαία μῆνύματα τῆς Ἀποκαλύψεως ὀπως κατά τῆς ἀντίχριστου πολιτικῆς ἐξουσίας, ἔχων ἐπίσημοις δὲ τὰ κηρύγματα περὶ ἐσχάτων ἀπεθῆραν τοὺς βυζαντινούς να υπερασπισθοῦν τὴν Ὀρθόδοξον Ἀυτοκρατορίαν.** Κέντρον μας ἄς εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς κάθε πηγητὴν τῆς ζωῆς μας και τότε θά ἐλθῆ ἡ εἰρήνη εἰς τὰς καρδιάς μας.

Ἄγ. Ἰωάννου Μαξίμοβις: Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αὐτὸ – πιστοὶ και ἄπιστοι, σοφοὶ και ἀγράμματοι.

Ἀπὸ ποῦ, ὅμως, τὰ ὕδατα ἀποκτοῦν αὐτὴ τὴν ἰδιότητα;

Εἶναι ἐνεργεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος;! Ἐκείνοι ποῦ με πίστη πίνουν αὐτὰ τὰ ὕδατα και πρῶνται μ’ αὐτὰ λαμβάνουν ἀνοσκόφηση και θεραπεία ἀπὸ πνευματικῆς και σωματικῆς ἀφροσύτης. Οἱ κατοικίες καθαγίζονται μέσω αὐτῶν τῶν ὕδατων, ἡ δύναμις τῶν θαυμῶν καταπέλλεται, ἡ θεία Χάρη κατέρχεται σὲ ὀ,πῆδοτες ὑπάτῃν εἰς τὰ ὕδατα αὐτὰ. Μέσω τῆς καθοσιώσεως τῶν ὕδατων ἡ θεία Χάρη σα- να παρεχάται σὲ ὀλόκληρον τὸν κόσμον, καθαιρούσας τὸν ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας ποῦ ἔχομε διαπράξει και προφύλασσ-

ΜΕΓΑΣ ΑΓΙΑΣΜΟΣ- ΜΕΓΑ ΦΑΡΜΑΚΟ!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

φάρμακο τῆς Ἐκκλησίας μας μετὰ τῆ Ὁ. Κοινωνία και γι’ αὐτὸ μεταλαμβάνομε ποῦ ἄρισμο ποὶν νὰ λάβωμε τὸ ἀντιδῶρον, ἐνῶ, ἀντιθέτως, ὁ μικρὸς Ἁγισμὸς, ὡς τέταρτος κατά σειρὰν δυνάμεις, λαμβάνεται μετὰ τὸ ἀντιδῶρον. Μένει Ἁγισμὸς λαμβάνουν και ὀσοι δὲν ἔχουν τῆς προϋποθέσεως και τὴν ἀνάλογη προετοιμασία γιὰ τῆ Ὁ. Μετάληψη.

Ὁ Μέγας Ἁγισμὸς συνδέεται ἄμεσα με τὸ μυστήριον τῆς Μετανοίας και τὴν Εξομολόγησιν, καθ’ ὅτι ἡ ἀρχὴ του ἀνάγειτο σὲ τὸ βάπτισμα μετаноιᾶς του Ἁγίου Ἰωάννου του Προδρόμου, τὸ ὀποῖο ἐνεργοποιήθηκε και ὀλοκληρῶθηκε με τὴν Παρουσία και τὴν Βάπτισιν του Κυρίου μας στὸν Ἰορδάνη ποταμὸ.

Ἡ σύνδεση του Ἁγισμοῦ με τὸ μυστήριον τῆς Μετανοίας ἐπιτάσσει νὰ προηγηταί τῆς μεταλήψεως τοῦ Μεγάλου Ἁγισμοῦ νηστεία ἀνευ ἐσπίδου, δεδομῆνον ὀτι ἡ νηστεία εἶναι ἀρρηκτα συνδεδεμένη με τὴ μετάνοια. Ἡ ἀνέλιξις νηστεία γιὰ τὴν μετάληψη του Ἁγισμοῦ πρέπει πάντοτε και ὄχι μόνον κατά τὴν παραμονὴ τῶν Θεοφανείων, ἐπ’ ὀσον μετάληψη Μεγάλου Ἁγισμοῦ γίνεται καθ’ ὀλην τὴν διάρκειά του ἔτους.

Μερικοί ἐπιμένουν ἀπατητικά να ποῖν Ἁγισμὸς τὴν παραμονὴ τῶν Θεοφανείων, χωρὶς νὰ ἔχουν νηστείει τὸ λαδὸ, συντεκνοῦρομνοι και ἀπὸ κάποιους ἱερεῖς ποῦ τοὺς ἐξομολογῶν με τὸ τάχα... ἀκαταμάχῃτο ἐπιχείρημα: «Μὴ, γιατί να χραιδέται νὰ νηστεύομε τὸ λαδὸ γιὰ νὰ ποῖμε Ἁγισμὸ, ἀφοῦ με αὐτὸν ραντίζομε τοὺς τοῖχους και τὸν χῶμον στὸ ἔδαφος»;!

Προσκύνημα εἰς τοὺς Ἁγίους Τόπους ΑΠΟ: 13-21 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ
Περίοιοι βάνει: ΑΕΡΟΠΟΡΙΚΑ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ - ΠΡΩΙΝΟ - ΔΕΙΠΝΟ - ΞΕΝΑΓΗΕΙΣ (ΣΕ ΠΛΑΝΟ ΛΠΟ 30 ΠΡΟΣΚΥΗΜΑΤΑ) ΜΕ ΠΟΛΥΤΕΛΗ ΠΟΥΛΜΑΝ - ΣΥΜΜΕΤΟΧΗ ΣΤΙΣ ΕΙΡΕΣ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΣ - ΤΟΥΡ. ΑΣΦΑΛΕΙΑ - ΦΟΡΟΙ ΑΕΡΟΔΡΟΜΙΩΝ
ΔΙΑΜΟΝΗ: ΣΤΟΥΣ ΞΕΝΩΝΕΣ ΤΗΣ Ι.Μ. ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΤΟΥ ΙΩΡΔΑΝΙΤΟΥ.
ΠΡΟΣΦΟΡΑ 700 €!
ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΑ: Ι.Μ. ΑΓ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ ΣΙΝΑ, με συμμετοχή τουλάχιστον 20 ατόμων (+190 €)
ΥΠΟΧΡΕΩΤΙΚΑ: ΚΑΤΟΧΗ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΟΥ
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: Κον ΗΛΙΑ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ 6945369382

συνατός τον από τις μηχανορραφίες του διαβόλου.

Σήμερα, τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, με τὴν καθόδὸ του στὰ ὕδατα ὅπου βυθίζεται ὁ σταυρὸς τοῦ Κυρίου, κατέρχεται σὲ ὀλόκληρη τὴ φύση, ἐκτός ἀπὸ τὸν ἀνθρώπο ὁ ὀποῖος δὲν τὸ ἐπιθυμεί.

Ἄς ἀνοῖξομε τῆς καρδίες μας και τῆς ψυχῆς μας, γιὰ νὰ λάβωμε Ἐκείνον και με πίστη ἄς ἀναψυήσομε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς ψυχῆς μας:

«Μέγας εἰ Κύριε, και θαυμασὰ τὰ ἔργα σου, και οὐδεὶς λόγος ἐξάρκεισε πρὸς ἡμῶν τὸν θαυμασιώδη σου».

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο: Ὁ Ἀνθρώπος του Θεοῦ, ἄγιος Ἰωάννης Μαξίμοβις, ἐκδ. Μυριόβιβλος, σσ. 285-287).

Ὁρθόδοξος Τύπος

Κάλεσμα Βαπτισματικῆς Ἀληθείας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὄχι ἐπειδὴ ἀπλήρως γίνετα ἔκκληση στὰ ὀνόματα του τρισυπόστατου Θεοῦ σὺν, σὰν νὰ ἦταν ἕνα ζῆκο (εἶναι σὰν νὰ λέμε ὀποῖους μορφεὶ νὰ λέει ὀτι αὐτὸ εἶναι τὸ σῶμα μου και αὐτὸ εἶναι τὸ αἷμα μου μεταμορφοῦναι μαγικά τὸ ψυμὶ και τὸ κρασί σὲ Σῶμα και Αἷμα του Κυρίου), ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ Ἐκκλησία συνέρχεται σύμφωνα με τῆς ἐντολῆς του Κυρίου και τὴν ἐξουσία ποῦ δόθηκε στους λειτουργοὺς τῆς Ἐκκλησίας Του, γιὰ νὰ ἐκτελοῦν τὰ θεῖα μυστήρια. Ἡ ἐξουσία αὐτὴ κείται στὴν Ἐκκλησία, και ὄχι στὸν λειτουργὸ ὡς ἀποκρίκοτή.

Τὸ Βάπτισμά σου δὲν ἦταν ἀναβαπτισμὸς. Ἄν ἦταν, τότε ὄλοι θὰ παραβιάζαμε τὴν Παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Ὀρισμένο ἀπὸ τούς ἀδελφούς μας, ἀπὸ μία περίεργη εἰκασία ὀδηγοῦνται να ὑποθέσουν ὀτι αὐτοὶ ποῦ ἔχουν καταβυθισθεὶ ἀπὸ τούς αἰρετικούς δὲν ὀφείλουν να βαπτιστοῦν, ὀταν ἐνωθοῦν μαζὶ μας, διότι, ἰσχυρίζονται ὀτι ὑπάρχει «ἕνα βάπτισμα» (Ἐφεσ. 4,5). Ναι, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἕνα βάπτισμα εἶναι ἐνὸς τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. Και ἂν ὑπάρχει μία Ἐκκλησία, δὲν μπορεὶ νὰ ὑπάρξει βάπτισμα ἐξῶ ἀπὸ αὐτήν. Δὲν μπορεὶ νὰ ὑπάρχουν δύο βαπτίσματα: ἂν ὀι αἰρετικοὶ πραγματικά βαπτίζονται, τότε τὸ βάπτισμα ἀνίκει σὲ αὐτούς. Και ὀποῖος με τῆ δικη του ἀπόφασιν ἀναγνωρίζει σὲ αὐτούς αὐτὸ τὸ προνόμιο παραδεχεται, ἐνδιδοντας στὸν ἰσχυρισμὸ τους, ὀτι ὁ ἔχθροσ και ἀντίπαλος του Χριστοῦ ἐμφανίζεται να κατέχει τὴ δύναμη του λουτροῦ, τῆς καθάρσεως και του ἁγιασμοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου. Ὁ ἰσχυρισμὸς μας εἶναι ὀτι αὐτοὶ ποῦ ἔρχονται σὲ μᾶς ἀπὸ τὴν αἴρεση βαπτίζονται ἀπὸ ἐμᾶς, δὲν ἀναβαπτίζονται. Δὲν λαμβάνουν τίποτα ἐκεῖ. Δὲν ὑπάρχει τίποτα γι’ αὐτούς ἐκεῖ γιὰ νὰ λάβουν. Ἐρχονται σὲ ἐμᾶς, ὡστε νὰ μποροῦν να λάβουν ἐδῶ, ὀπου ὑπάρχει ὀλη ἡ χάρη και ἡ ἀλήθεια, καθὼς ἡ χάρη και ἡ ἀλήθεια εἶναι μία.

Σὲ ποῖον ἀνήκουν αὐτὰ τὰ λόγια; Δὲν εἶναι δικὰ μου, ἀλλὰ τῆς Ἐκκλησίας, μέσα ἀπὸ τὸ στόμα ἐνὸς ἐκπρωστώτου, ἐμπνευμένο ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, του Ἁγίου Κυριαίου τῆς Καρχηδόνης (Ἐπιστολή 70.1, περίπου το 255 μ.Χ.).

Τὸ θέμα του πῶς ἡ Ἐκκλησία δέχεται ὀσους ὀμολογοῦν πίστη στὸν Ἰησοῦ Χριστὸ και οἱ ὀποῖοι ἔχουν λάθει τὸ βάπτισμα στὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι ἕνα ἀπὸ αὐτὰ ποῦ παράσσουν τὴν Ἐκκλησία σῆμερα και προ- κάλυτον σημαντικὴ τριβὴ μετῶν τῶν κληρικῶν και τῶν πιστῶν. Ἡ σύγχυση ποῦ ὑπάρχει σχετικά με τὸ βάπτισμα ὀφείλεται στὴ σύγχυση ποῦ ὑπάρχει σχετικά με τὴν Ἐκκλησία. Ἐκείνοι ποῦ βλέπουν τὴν Ἐκκλησία (τουλάχιστον σὲ κάποια μορφή), ἀκόμη και μετῶν τῶν αἰρετικῶν, βλέπουν ἐπίσης και βάπτισμα σὲ αὐτούς (μετὰ κάποια μορφή). Πράγματι, ὀπως ὁ π. Γεωργίος Μεταλληνὸς ἐχει δηλώσει, «Ἄν κάποιος ἀποδέχεται ἕνα αἰρετικὸ βάπτισμα ὡς ἔγκυρο καθαυτὸ, ἀποδέχεται ἐπίσης τὴν ἱερυσῆση του κληρικοῦ ποῦ τὸ τελεῖ, και, τελικά, και τὴν Ἐκκλησία ποῦ ἕνας τέτοιος κληρικός προσ- φερεῖ» (Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξη Παράδοση, τ. XIX, Νὸ 4)

Ἐθῶ να σὲ συγχωρῶ, ἐπειδὴ παρακινούμενος ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἤρθες ἐνώπιόν μας ἀπὸ δική σου ἐλεύθερη βούληση ζητώντας να συμπεριληφθεῖς στὴ μητέρα τῆς Ἁγίας Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας και ὡς ἐκ τοῦτου να γίνεις μέλος του Σῶματος του Χριστοῦ. Ἀκολούθησε τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὀποῖος τόνισε ὀτι πρέπει να διαπρωμε μία ἰσχυρὴ και συνεκτικὴ ἔννοτη, «ἕνα μηκετὶ ὕμην νηπίου, κλυδωνίζομενο και περιεφρομνοι πρὸς τὸν ἀνεμῶ τῆς διδασκαλίας, ἐπὶ τῆς κυβερτῆ των ἀνθρώπων, ἐν πανουρησίᾳ τῶν μεθεδῆσιν τῆς πλάνης»(Ἐφεσ. 4:14).

Πρέπει, ὀμως, να πῶ ὀτι ἡ εὐσεβῆς χριστιανικὴ ζωὴ σου ἐξῶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία οὔτε ἀπορρίπτεται οὔτε ὑπομῆματα οὔτε μπορεὶ νὰ ὀνομαστει ἀσχετη. Αντιθέτως, λόγω τῆς ὑποδειγματικῆς ζωῆς ποῦ ἔχεις ζήσει, ὀπως μαρτυρεῖται ἀπὸ τὴν οἰκογένεια σου και ἀπὸ ὄλους ἐμᾶς ποῦ εἶχαν τὴν εὐλογία να σὲ γνωρίζουν, χωρῖσμάς ὡς τὴν ἀφορσὴ σου. Σῆμερα σφραγίσαι τῆ χριστιανικὴ ζωὴ ποῦ πάντα φέρσες ὡς εὐκλήρησθ ὀπαδοσ του Κυρίου, και ἐκείνος ἀποτελεσματικὴ τὴν πίστη σου και τὰ ἠρισματα ποῦ ἔλαβες.

Βαδίζοντας να λάβεις τὸ μυστήριον τῆς ἀνανέωσης ὀμολογεῖς ὀτι ἀπορρίπτεαι τῆς αἰρέσεις ποῦ εἶχες ἐνοστερισθεὶ ἀπὸ τὸ πρῶην προτεσταντικὸ δόγμα σου, δηλαδὴ filioque, Santa scriptura, Sola gratia, οἰκουμένης, κηπητῆ χάρη, και ὀποιοσδήποτε ἄλλες διδασκαλίες ἀντιθέτες με τὴν πίστη ποῦ μεταδόθηκε σὲ ἐμᾶς.

Σῆμερα εἶναι ἡ ἡμέρα τῆς πνευματικῆς σου γέννησης και ἀνανέωσης. Ἐντάσσαι στὸ στρατὸ του Χριστοῦ. Μὲ τὸ χρισμα ποῦ ἔλαβες, σου δόθηκεν ἐπίσης τὰ ὀπλα γιὰ τὸν καλὸ ἀγῶνα και ἡ δύναμη να νικᾶς τῆς δυνάμεις του κακοῦ. Ὅχι μόνον φέρεις τὸ ἐμβλημα του στρατοῦ του Χριστοῦ, τῶρα πᾶντος ἔχεις λάθει μέσα σου τὸν ἴδιον τὸν Κύριο, εἶται ὡστε να μπορεῖς να ἐνοσηματώσεις πλήρως στὴ ζωὴ Του. εἶται ὡστε ἀπὸ τῶρα και στὸ ἐξῆς θά ζήσεις τὴ ζωὴ του, ἡ νὰ ἀφίσης τὸ Χριστὸ νὰ ζεῖ μέσα σου. Τὸ «κύπελλο» του Κυρίου εἶναι τὸ μεγάλὸ «φραβεῖο», πλήρως ὄχι με εὐλογίες ἀλλὰ με τὸν ἴδιον τὸν δωρητὴ ὀλων τῶν εὐλογιῶν.

Σὲ ἐχαριστοῦμε ποῦ ἐπιθυμεῖς να ἀκολουθήσεις τὴν ἀκριβεία των Κανόνων και ὄχι τὴν οἰκομῖα ἐκείνων ποῦ εἶναι ἀδύναμοι, ἀβέβαιοι και διατελοῦν σὲ σύγχυση στὴν πίστη. Ὁνειδῶσιν στὸν οἰκουμεικὸ (διαβέσει οἰκουμεινιστικὸ) μας Πατριάρχη, τὴν Ἐλληνικὴ Ὀρθόδοξην Ἀρχιεπισκοπη τῆς Ἀμερικῆς και ὄλους τοὺς ἱεράρχες τῆς ποῦ ἔχουν συνθηκολογησε με τὴν αἴρεση του Οἰκουμεινισμοῦ. Συχαρητήρια στὴν Σερβικὴ Ἐκκλησία ποῦ πρῆε πιστὰ τοὺς Ἱερούς Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας, στὸν ἱεραρχὴ ἐπικεφαλῆς αὐτῆς τῆς μητρόπολης ... και στὸν ἱερέα αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας ... γιὰ τὴν πραγματοποίηση των ὀνειρῶν σου αὐτὴ τὴν εὐλογημένη ἡμέρα.

Ἄξιος!

Περί Παιδείας

Τού Αρχιμανδρίτου π. Θεοδοσίου Χαραλαμπεοπούλου, Ίεροκήρυκος Ι.Μ. Νέας Ύψιας και Φιλαδελφείας

Ερώτησις

Γιατί η Ὁρθόδοξος Χριστιανική Πίστις είναι πρώτη-στον και άνακτακτάστον χαρακτηριστικόν τῆς ἀληθούς παιδείας ἐν τῷ συνόλῳ τῶ περιεχομένῳ αὐτῆς νοουμένης καί ὡς τοιοῦτον πρέπει νά πιστεύηται καί ἀναλόγῳ τιμῆς περιποηθῆι ὑπό πάντος σοφῶς ἐν ἀληθείᾳ σκεπτομένου καί βίουτον, ἀγνοίας δέ καί ἀνοήσιας καί βαρυτάτου ἐγκλήματος ὑπόθεσις πᾶσα ἐκδηλωσας ἀντιθέτως πρὸς τὴν τοιαύτην θέσιν καί πίσιν;

Απάντησις

Ἡ ἔγκυρος, ἀληθὴς καί σοφὴ ἀπάντησις προϋποθέτει Κρίνοντα, Κριτήρα καί Κρίσιν ἀναλόγῳ ἐγκυρότητος καί ἀληθείας καί σοφίας.

Ταῦτα πάντα συνυπάρχουν εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Πίσιν ὅχι μόνον βιωσιμὰ ἀλλὰ καὶ διδασκόμενα ἐν σοφίᾳ ἐνὸς τῶν βλασίων τῶν πεπερασμένων δυνατοτήτων τοῦ ἀνθρώπου, ποιηθέντος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καί εἰκόνα καί ὁμοίωσιν αὐτοῦ μέ προσορίμων, δηλαδὴ, τὴν θέσιν τοῦ ἀνθρώπου, χάριτι Θεοῦ, πού προϋποθέτει τὴν καλὴν χρῆσιν τοῦ αὐτεῶς οὐοῦ τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὅποιον αὐτεῶς οὐσον εἶναι στοιχεῖόν τοῦ κατ' εἰκόνα.

Ὁ ἀνεκτίμητος Θεσαυρὸς αὐτοῦ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ διδασκαλίας, πού ἐνὶ ἔργον τῆς θείας ἀποκαλύψεως καί Οἰκονομίας μέ ἀνάλογον συνέργειαν τοῦ ἀνθρώπου, θὰ ἦτο ἐγκλημα νά ἀνοηθῆι μὲ τὸ νά ἀκολουθῆται σωμαρῶς καί ἐπιβδύονος συντελείας, οὔτε δέ δικαιολογεῖται σφερόντως νά ὑπομηθῆ.

Ἐχασε τὸν παράδεισον, εἰς τὸν ὁποῖον ἐποπεθεθῆθη ὑπὸ τῷ δημιουργῷ τοῦ Θεοῦ καί ἐξῆρξεν ἐν θεία δόξῃ καί λαμπρότητι ἀρχικός ὁ ἀνθρώπος (οἱ πρωτόπλαστοι Ἀδὰμ καί Εὐά), ἐξ ἀπροσξίας μέ παράσθιν τῆς θείας ἐντολῆς μὲ τὸ νά κἀνὴ καλὴν χρῆσιν τοῦ αὐτεῶς οὐοῦ του, παρακούσας τοῦ Θεοῦ καί ὑπακούσας εἰς τὸν ψεύστην καί ἀνθρωποκτόνον Σατανά, πού προηγουμένων καί αὐτοῦς ἐξ ὑπερηφάνειας ἐξέπτειεν ἐκ τῆς ἐν τῷ οὐρανῷ λαμπρότητος καί μακαρίας ζωῆς καί θείας δόξης τοῦ δικαίου Θεοῦ μὴ φεισθέντος αὐτοῦ καί τῶν ἀμαρτησάντων σναυποστασάντων νά ἀγγέλων, τοῦς ὁποῖους ἠσάστως παρεδύωκε δεσμῶς αἰθίορις ὑπὸ ζῶονος εἰς κρίσιν μεγάλης ἡμέρας προσιμένους πρὸς κόλασιν αἰώνιον (Γ' ἐν. 4, 1-24. Β' Πέτρου 2,4 καί Ἰουδα 6).

Διὰ τὴν νίκην κατὰ τὸν θανάτου καί τῆς φθορᾶς καί γενικῶς τῶν δυσαρσάντων συντετακολυθίων, πού προκάλεισεν εἰς τὸν ἀνθρώπον ἡ παρακοῆ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τῷ ἄγιον, καί τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ, τὴν εἰσοδόν του εἰς τὸν παράδεισον τῆς αἰώνιου βασιλείας τῶν οὐρανῶν πρὸς ἀπόλαυσιν τῆς μακαρίας ζωῆς καί θείας δόξης, ἐκρήσθητο νά γῆνη καί ἀνθρώπος ὁ ἴδιος ὁ Υἱὸς καί Λόγος τοῦ Θεοῦ καί νά καταβῆθῃ ἐξ ἀγαπῆς σταυρικὴν θυσίαν διὰ τὰς ἀμαρτίας ἡμῶν, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, ἑαυτοῦ δὲ σταυροῦ, καί ταφῆν, ἀνάστῃς ἐκ νεκρῶν τὴν τρίτην ἡμέραν, ὁ δικαῖος καί ἀναμάρτητος, ἀναληφθεὶς ἀκολουθῶς ἐν δόξῃ εἰς τοὺς οὐρανούς, πρῶτόρομος ὑπὲρ ἡμῶν, καθίσας εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ καί Πατρὸς ἑἑνον (κατὰ τὴν Πεντηκοστήν) ἀπέστειλε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ τρίτον προσώπου τοῦ ἁγίας Τριάδος, καταστάσας, οὕτω, δυνατῆς τῆς ὑποκειμενῆς ἐκάστου ἀνθρώπου προσωπικοεισίας τῆς Θείας Χάριτος, τοῦτέστιν τῆς ἐν Χριστῷ Σωτηρίας, ἐν τῇ Ἁγίᾳ ἡμῶν Ἐκκλησίᾳ.

Τὸ ἔργον αὐτὸ πού μυστηρίου τῆς θείας Οἰκονομίας πού ἐγένετο ἐν σοφίᾳ χωρὶς νά ἀθετηθῆ τὸ αὐτεῶς οὐσον τοῦ ἀνθρώπου καί μέ δικαιοσύνην, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι διδασκαλία τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας καί καλοῦνται ὅλοι οἱ ἀνθρώπου νά τὸ γνωρίσουν, νά πιστεύουσιν καί νά ἀναποκριθῶν συμφωνίως πρὸς τὴν πρὸς αὐτοῦς πρόσκλησιν καὶ σωτηρίαν κατ' ἐντολήν τοῦ ἰδίου Σωτήρος Χριστοῦ πρὸς τοὺς ἀποστόλους, εἰπόντος: "ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντας αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διδασκόντες αὐτοὺς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετείλαμην ὑμῖν· Καί ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος" (Ματθ. 28, 18-20) «οἱ εἶπεν αὐτοῖς (τοῖς ἐνδεκα μαθηταῖς) πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἀπαντα κηρύττει τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει. Ὁ πιστεύσας καί βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται" (Μάρκ. 16, 15-16).

Αἱ συνέπειαι τῆς αὐτονομίσεως καί ἀρνήσεως τοῦ ἀνθρώπου νά ἀναποκριθῆ εἰς τὴν τῶσον ημιηκτικὴν καί σημαντικὴν πρόσκλησιν καί ἀνεκτίμητον εὐεργεσίαν τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν ἐξ ἀγάπης εἶναι φοβεραὶ καί ἀνυπολόγητοι, μὴ δυνάμενα νά ἀντιπασημοθῶν μέ ὄλον τὸν κόσμον. "Τὶ γὰρ ὠφελέσει ἀνθρώπον ἐάν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὄλον, καί ζημιωθῆ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ; Ἡ τί δώσει ἀνθρώπου ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Ὅς γὰρ ἂν ἐπαίσχυθῃ μὲ (λέγει ὁ Κύριος Ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός) καί τοὺς ἑμούς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῆ μοχαλίῃ καί ἀμαρτωλῷ καί ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαίσχυθησεται αὐτὸν ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων" (Μάρκ. 8, 36-38).

Ἡ ἀξία καί ἀνάγκη τῆς ἀληθοῦς παιδείας πού προσφέρει ἡ Ὁρθόδοξος Χριστιανικὴ Πίστις καί Διδασκαλία, ἀλλὰ καί αἱ σχετικαὶ ἐπιβῆναι ἐπισημαίνονται πολλακῶς καί πολυτρόπως εἰς τὰ θεσπίενστα βιβλία τῆς ἁγίας Γραφῆς, ἐκ τῶν ὁποῖων ἐνδεικτικῶς παραθέτομεν τὰ ἐξῆς ἐν συνεχείᾳ τῶν προαναφερθέντων:

«Καί νῦν, βασιλεῖς, σῦντε· παιδεύθητε, πάντες οἱ κρίνοντες τὴν γῆν. Δουλεύσατε τῷ Κυρίῳ ἐν φόβῳ, καί ἀγαλλιάσθε αὐτῷ ἐν τρόμῳ. Δράσασθε παιδείας ἡμίτου ὀριγηθῆ Κύριος καί ἀπολείψθε ἐξ οὐδοῦ δικαίας, ὅταν ἐκκαυθῆ ἐν τάχει ὁ θυμὸς αὐτοῦ. Μακάριοι πάντες οἱ πεποθότες ἐπ' αὐτοῦ" (Ψαλμὸς 2, 10-13).

“Υμῶν ὡς υἱὸς διαλέγεται (ὁ Θεός)· υἱέ μου μὴ ἀλγῆρι παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος" (Εβρ. 12, 4).

«Καί οἱ πατέρες μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἀλλὰ ἐκτρέφετε αὐτὰ ἐν παιδείᾳ καί νοουθεσίᾳ Κυρίου" (Εφ. 6,4).

“Μακάριος ἀνὴρ... ἐν τῷ νόμῳ Κυρίου τὸ θέλημα αὐτοῦ καί ἐν τῷ νόμῳ αὐτοῦ μελετῆσαι ἡμέρας καί νυκτός..." (Ψαλμὸς 1).

Ἐκκλησιασμοὶ εἰς Ἱ. Ναοὺς εἰς τὰ Πομακοχώρια τοῦ Ν. Ἐάνθης 2017

Τὸ Παράρτημα τῆς ΕΝΩΣΕΩΣ ΑΠΟΣΤΡΑΤΩΝ ΑΞΙΟΜΑΤΙΚΩΝ ΣΤΡΑΤΟΥ (ΕΑΑΣ) Ν. Ἐάνθης, μαζὶ μέ τοὺς ἀδόλους ἔντεκα (11) "ἀναδόχους" Συλλόγους, τῶν Ἱερῶν Παρεκκλησίων τῆς παραμεθορίου περιοχῆς, σὲ συνεννασία μέ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολιν Ἐάνθης καί Περιθεωρίου, σὰς ἀποστέλλουν τὸ πρόγραμμα μέ ὄλους τοὺς ἐκκλησιασμοὺς πού θὰ τελεστοῦν τὸ 2017, στοὺς ἑκάτ. (8) Ἱεροὺς Ναοὺς καί Παρεκκλήσια, στὰ Πομακοχώρια τῆς Ἐάνθης.

Κάθε ΜΗΝΑ (τὸ 2ο Σάββατο) Στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἀγ. Γεωργίου μέσα στοῦ Στρατόπεδο (χ. ΓΛΑΥΚΗ).

ΜΑΡΤΙΟΣ: 17 Μαρ. (ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ): Γ' Χαιρετισμοί, σὸ Στρατόπεδο. (χ. ΓΛΑΥΚΗ). 24 Μαρ. (ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ): Δ' χαιρετισμοί, Ἀγ. Γεώργιος (χ. ΕΧΙΝΟΣ).

ΑΠΡΙΛΙΟΣ: 9 Απρ. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Ἐπέτειος Μάχης Ὀχυρῶν 6 Απρ. '41 (χ. ΕΧΙΝΟΣ). 14 Απρ. (Μ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ): Ἀκολουσία - Περιφορά Ἐπιταφίου. (χ. ΕΧΙΝΟΣ). 15 Απρ. (Μ.ΣΑΒΒΑΤΟ): Ἀνάσταση Ἀγ. Γεωργίου. (χ. ΕΧΙΝΟΣ). 30 Απρ. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Ἱ. Ν. Ἀγ. Γεωργίου καί Ἀγ. Δημητρίου (χ. ΣΑΤΡΕΣ)

ΜΑΪΟΣ: 7 Μαΐ. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Ἱ.Ν. Ἁγίας Κυριακῆς (χ. ΜΥΚΗ). 14 Μαΐ. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Θεία Λειτουργία

Μέ ὃ, τὶ τιμὸν ἀσχοληθῆ ὁ ἀνθρώπος, καί μέ τιμὸν πρέπει νά ἀσχοληθῆ, ἔχει ἀνάγκη τῆς γνώσεως τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί τῆς ὑπακοῆς του εἰς τὸ θέον θέλημα τὸ ἄγιον, τὸ ἀγαθόν, τὸ τέλειον, τὸ εὐεραστον ὡστε νά στολισθῆ μέ ἀρετὰς καί ἔργα ἀρετῆς, χάριτι Θεοῦ.

“Ἐάν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοτίσασαν οἱ οἰκοδομησάντες. Ἐάν μὴ Κύριος φυλάξῃ πόλιν, εἰς μάτην ἠγέρτησεν ὁ φρούρατός" (Ψαλμὸς 126, 1).

“Ἀγαθὸς μοι ὁ νόμος τοῦ στόματός σου ὑπὲρ χιλιάδας χρυσοῦ καί ἀργυρίου" (Ψαλμὸς 118, 72).

“Λύγνος τοῖς ποσὶ μου ὁ νόμος σου καί φῶς ταῖς τρίβους μου" (Ψ. 118, 105).

Ὁ Θεὸς φροντίζει γιὰ τὸν ὅλον ἀνθρώπον πού ἔχει ψυχὴν καί σῶμα, θέλει ὅμως πρῶτον ἀπὸ τὸν ἀνθρώπον νά ζητῆ καί ἐπιβαρέηται εὐκρινῶς καί ἐμπράκτως διὰ τὴν σωτηρίαν του.

“Μὴ ὄνῃ μεριμνήσας (δηλ. μὴ καταληφθῆτε, λοιπόν, ποτε ἀπὸ ἀνίσχονν φροντίδα) λέγοντες τί φάγομεν ἢ τί πίωμεν ἢ τί περιβαλόμεθα πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη (δηλ. οἱ Ἐθνικοὶ καί Εἰδωλοκλιτραὶ) ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ πατήρ ἡμῶν ὁ οὐράνιος τί χρῆζετε τούτων ἀπάντων, ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καί τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καί ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν (Ματθ. 6, 31-33).

“Ὅταν ἐκτείνητε τὰς χεῖρας ὑμῶν πρὸς μέ, ἀποστρέψω τοὺς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν, καί ἐάν πληθύνετε τὴν δέσπιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν· αἰ γὰρ χεῖρές ὑμῶν αἵματος πλήρεις. Λούσασθε καί καθαροὶ γίνεσθε, ἀφέλετε τὰς πονηρίας ἀπὸ τῶν ψυχῶν ὑμῶν ἀπέναντι τῶν ὀφθαλμῶν μου, παύσασθε ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν μὲτὰς καλῶν ποιεῖν, ἐκζητήσατε κρίσιν, ῥύσασθε ἀδικούμενον, κρίνετε ὀρανοῦ καί δικαιοσύνης χῆρον. Καί δεῦτε διαλεχόμενον λέγει Κύριος. Καί ἐάν ὦσιν αἱ ἀμαρτίαι ὑμῶν ὡς φοινίκους, ὡς χιόνια λευκανῶν, ἐάν δὲ ὦσιν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον λευκανῶ. Καί ἐάν θέλητε καί εἰσακούσῃτέ μου, τὰ ἀγαθὰ τῆς γῆς φάγεσθε· ἐάν δὲ μὴ θέλητε, μηδὲ εἰσακούσῃτέ μου, μᾶλλον ὑμῶς κατεδέτα·

Τὸ γὰρ στόμα Κυρίου ἐλάλησε ταῦτα" (Ώσ. 1, 15-20).

Αἱ ἐργασίαι ἐκ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως ἐκτείνονται καί πέραν τῶν συγκεκριμένων προσώπων καί εἰς τὴν οἰκγένειαν, τὴν κοινωνίαν, τὴν πολιτείαν καί τὸ ἔθνος.

Τὸ Κράτος ὃ,τὶ καλὸν ἔχει οἰκοδομήσει, χάριτι Θεοῦ, πού ἀποτελεῖ καί τὸν πολίτημόν του, πρέπει νά τὸ κρατῆσι, μάλιστα ὅταν ὑποχρεοῦται Συναγματικῶς, καί νά τὸ αὐξήσι, ὄχι νά κρημνίσῃ. Αἱ πράξεις του κρίνονται ὄχι μόνον πολιτικῶς ἀλλὰ πρὸ πάντων ἠθικῶς. Τιποτε δὲν εἶναι ἀδιάρητος κατεβουζόμενον πρὸς τὸ ἀγαθόν ἢ τὸ κακόν. Ὁ λόγος εἶναι τοῦ Θεοῦ. "Τοῦ Κυρίου ἢ γῆ καί τὸ πῆλμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καί πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ" (Ψαλμὸς 23, 1). Καί "ὅτι τοῦ Κυρίου ἡ βασιλεία καί αὐτὸς δεσποτῆς τῶν ἐθνῶν". (Ψαλμὸς 21, 29).

Ἐκαστος δὲ κρίθῃ κατὰ τὰ ἔργα του. Στεγανά διὰ τὸν Θεὸν δὲν ὑπάρχουν. Ἡ ἐξουσία πρέπει νά ἀσκήται μέ φόβον Θεοῦ, ζητήσασα τὴν εὐλογίαν του.

Εὐλογημένοι τὸ ἔθνος πού φροντίζει διὰ παιδείαν ἀρεστήν εἰς τὸν Θεόν καί δημιουργεῖ προϋποθέσεις διὰ χρῆστους πολίτας. Ἀλλοίμονον διὰ τὰς περιπτώσεις ἡθικῶν σχετιζόμενῶν μέ μέτρα συντελουμένα εἰς τὴν δημιουργίαν καί προαγωγὴν ἐγκλημάτων καί ἐγκλημάτων.

Οἱ ἀνούμιοι τὸν ἀληθινὸν Θεόν... ἔως λάβουν ὑπ' ὄψιν Ἐπίτε ἀφρων ἐν καρδίᾳ αὐτοῦ· οὐκ ἐστὶ Θεός" (Ψ. 13,1).

Ἔστω δ' ὅπ' ὄμιν ἐν κατακλιθεῖ:

“Πάντες οἱ θέλοντες εὐσεβεῖς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ διωχθήσονται. Πονορθὲ δὲ ἀνθρώπου καί γόντες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ γέρον, πλανώντες καί πλανώμενοι. Σὺ δὲ (Τιμόθεε) μένε ἐν οἷς ἔμαθες καί ἐπιστάθης, εἰδὼς παρά τίνος ἔμαθες, καί ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερά γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενα εὖ σοφίαις εἰς σωτηρίαν διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Πᾶσα γραφὴ θελοπνευστος καί ωφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἐλέγχον πρὸς ἐπανορθώσιν πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ, ἵνα ἄρισθῇ ὁ τοῦ Θεοῦ ἀνθρώπος, πρὸς πάν ἔργον ἀγαθὸν ἐξερτισμένου" (Τιμόθεο Β' 3, 12-17).

Υ.Γ. «Καί ὁμολογησάμενος μέγα ἐπί τὸ τῆς εὐσεβείας μυστηρίου· Θεὸς ἐφανερῶθῃ ἐν σαρκί, ἐδικαιώθῃ ἐν Πνεύματι, ὠφθῆ ἀγγέλους, ἐκλήρυθῃ ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθῃ ἐν κόσμῳ, ἀνελθῆν ἐν δόξῃ. Τὸ δὲ Πνεῦμα ῥητῶς λέγει ὅτι ἐν ὑστερίῳ καιρῷ ἀποστήσονται πνες τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύματα πλάνοις καί διδασκαλίαις δαιμονίων, ἐν ὑποκρίσει ψευδοθίμων, κεκαυστηριασμένων τὴν ἰδίαν συνειδήσιν" (1 Τιμ. 3, 16-4, 1-2).

«Μὴ γίνεσθε ἑτεροφυγόντες ἀπίστοις· τῖς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνην καί ἀνομίας· τῖς δὲ κοινωνία φωσὶ πρὸς σκότος;..." (2 Κορ. 6, 14-18).

«Ἐγὼ (ὁ Κ.Η.Ι. Χριστός) εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς" (Ἰω. 8, 12).

«Δεῦτε πρὸς μέ πάντες οἱ κοπιῶντες καί πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς" (Ματθ. 11, 28).

«Καί ἐκπορεύονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες εἰς ἀνάστασιν ζωῆς, οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες εἰς ἀνάστασιν κρίσεως" (Ἰω. 5, 29).

«Πολλοὶ γὰρ περιπατοῦσιν, οὐς πολλακῶς ἔλεγον ὑμῖν, νῦν δὲ καί κἀλῶν λέγω, τοὺς ἐνθροῦς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ, ὡν τὸ τέλος ἀπώλεια, ὡν ὁ Θεὸς ἡ κοιλία καί ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπιγνία φρονούντες! ἡμῶν γὰρ τὸ πλεῖμα ἐν οὐρανῷ ὑπάγει, ἐξ οὐ καί σωτήρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν" (Φιλιπ. 3, 18-20). «Ἀδιαιθέτως προσέχεσθε" (1 Θεσσαλ. 5, 17). «Γρηγορεῖτε καί προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν" (Ματθ. 6, 41).

«Οὕτω, λέγω ὑμῖν, χαρὰ γίνεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ ἐπὶ ἐνὶ ἀμαρτωλῷ μετανοοῦντι" (Λουκ. 15, 10).

«Ὁ ἔχων ὤτα ἀκούειν ἀκούετω" (Ματθ. 13, 9).

στὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Ἰωάννης Θεολόγος (ΘΕΡΜΕΣ).

ΙΟΥΝΙΟΣ: 4 Ἰουν. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Θεία Λειτουργία Ἀγ. Γεωργίου. (χ. ΜΕΔΟΥΣΑ). 18 Ἰουν. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Θεία Λειτουργία Ἱ.Ν. Ἰωακείμ καί Ἄννης. (χ.ΘΕΡΜΕΣ). 25 Ἰουν. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Θεία Λειτουργία στὸν Ἱ.Ν. Ἀγ. Στυλιανός. (χ. ΩΡΑΙΟ).

ΙΟΥΛΙΟΣ: 6 καί 7 Ἰουλ. (ΠΕΜΠΤΗ/ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ): Ἐορτὴ Ἀγ. Κυριακῆς. (χ. ΜΥΚΗ).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ: 23 καί 24 Αὐγ. (ΤΕΤΑΡΤΗ/ΠΕΜΠΤΗ): Ἐορτὴ Ἀγ. Κοσμά Αἰτωλοῦ. (ΜΥΚΗ).

ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ: 9 Σεπ. (ΣΑΒΒΑΤΟ): Ἐορτὴ Ἁγίων Ἰωακείμ καί Ἄννης. (χ. ΘΕΡΜΕΣ/Λουτρά). 17 Σεπ. (ΚΥΡΙΑΚΗ). Θεία Λειτουργία στὸν Ἀγ. Γεώργιο. (χ. ΜΕΔΟΥΣΑ). 23 Σεπ. (ΣΑΒΒΑΤΟ): Ἐσπερινός στὸν Ἀγ. Ἰωάννη Θεολόγο. (Ἄνω ΘΕΡΜΕΣ).

ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ: 29 Ὀκτ. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Μεθεόρτιος Ἐορτασμός Ἀγ. Δημητρίου. (χ. ΣΑΤΡΕΣ).

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ: 5 Νοε. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Θεία Λειτουργία στὸν Ἱ. Ν. Ἀγ. Στυλιανῶ. (χ. ΩΡΑΙΟ). 26 Νοε. (ΚΥΡΙΑΚΗ): Ἐορτασμός στὸν Ἱ. Ν.Αγ. Στυλιανῶ (χ. ΩΡΑΙΟ).

Τὸ Δημογραφικόν ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ Μεταναστευτικοῦ

Γράφει ὁ κ. Φράγκος Φραγκοῦλης, ἐπίτιμος ἀρχηγὸς τοῦ ΓΕΣ

Τὸ πὸ σημαντικό πρόβλημα, πού ἐνδέχεται μακροχρόνια νά ἀποδειχθεῖ μοιραῖο γιὰ τὴν Ἑλλάδα, εἶναι τὸ δημογραφικόν. Ἡθελήμενα ἢ ἀθέλητα ἐξεφωγῶν ἀπὸ τὴν προσοχὴ τῆς Πολιτείας, μέ ἀποτέλεσμα νά διοικωνταί ἐπιβαρμένο ἀπὸ τὴ διαρκόσια οικονομικὴ κρίση καί τὴν ἐκρήξη πού παρουσιάσεν ἀπὸ τῖς ἀρχὲς τοῦ 2015 τὸ μεταναστευτικὸ ζήτημα.

Τὰ στοιχεῖα τῆς ἀπογραφῆς τοῦ 2011 ἀποδεικνύουν τὴν τάση γήρανσης τοῦ πληθυσμοῦ, ἡ ὁποία οφείλεται στὴν αὐξήση τοῦ προσδόκιμου τῆς ζωῆς καί στὴν ἀναβλητικότητα τεκνοποίησης τῶν νέων οἰκογενειῶν. Δυσόλινη ἐκπλήξη ἀποτελεῖ ὁ μεγάλος ἀριθμὸς, περὶπου ἕνα ἑκατομμύριο, τῶν παντρεμένων ζευγαριῶν χωρὶς παιδι. Ἄν εἶχαν ἔστω ἕνα παιδί, ὁ πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδας θὰ παρουσίαζε αὐξήση 10%. Γιὰ νά διατηρηθεῖ ἕνα ἔθνος πληθυσμιακῶ θὰ πρέπει ὁ δείκτης γεννησίμων νά εἶναι 2,1. Στὴν Ἑλλάδα, δυστυχῶς, εἶναι 1,3 καί ἐάν ἀραιρευθεῖ τὸ 0,2 πού εἶναι παιδιὰ μεταναστῶν, ἀπομένει 1,1, πού καταδεικνύει πορεία ἐξαρσάνσης. Ἐπίσης ἡ σύγκριση τῶν γεννήσεων καί τῶν θανάτων τῆς πρόσφατης πενταετίας εἶναι ἀποκαρδιωτικὴ.

Καί ἐνὶ κάποιος δὲ περίμενε ὅτι μέ τὴ μείωση τοῦ ἠλικιακὰ ἐνεργοῦ πληθυσμοῦ τῆς Χώρας ἴσως νά αὐξάνονταν οἱ εὐκαιρίες ἀπασχόλησης, τὰ στοιχεῖα τῆς ἀνεργίας ἀποτυπώνουν τὸ δράμα τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων. Ἀνεργία πρωτοφανῆς στὰ ἱστορικὰ χρονικά εἶναι ἡ Ἑλλάδος, περὶπου 1.500.000 ἀνθρώποι καί ταῦτοχρονα 350.000 νέοι ἐπιστήμιονες ἀποηομῶν στὸ ἐξωτερικόν. Ἡ κρίση συνεχίζεται, ἀνεξέλεγκτες μειώσεις εἰσοδημάτων, αὐξήσεις ἐφάρων, ΦΠΑ στὰ τρόφιμα, στὴν ἐστίαση καί παραλίην σὶτ μάρση, ἐπιβάρυνσεις στῖς γεωργικῆς ἐκμεταλλεύσεις, ἐπιβόλη ὑποχρεωτικῶν συνεισφορῶν ἐπὶ ἀκινήτων, ἐνοίκιων, οἰκοπέδων, ἐκτακτῖς εἰσφορῆς, νέοι ἐργαζόμενοι μέ ἀμοιβὴ 220 εὐρὸ τὸ 4ωρο! Μὲ αὐτῖς τῖς συνθήκες διαβίωσης εἶναι αἰσιγυρο ὅτι θὰ ἐκτροχιασθεῖ περαιτέρω ἡ ὑπογεννητικότητα.

Τὸ δημογραφικὸ ἐπιδεινώνεται μέ τὴ μεγάλη μεταναστευτικὴ ροή, μέ ἀποτέλεσμα ἀκόμα καί ὁ πὸ δύσπιστος ἀναγνώστης, πού ἀρνεῖται νά ἀπαλαίψει ἀπὸ τῖς μικροκομματικῆς ἰδεολογητικῆς παρωπιίδες, νά ἀντιλαμβάνεται τὸν ἄμεσο κίνδυνον πληθυσμιακῆς ἀλλοίωσης τῆς Ἑλλάδος.